κὸν κόσμον δηλ. τὰ πέντε αἰσθητήρια ὄργανά μας. Ἀλλὰ ἡ πεῖρα τοῦ ζῶντος ὀργανισμοῦ συντελεῖται δι' ὁλοκλήρου τοῦ ζῶντος σώματός του ὡς συνόλου καὶ εἶνε δύσκολον νὰ καθορίσωμεν ποῦ τελειώνει τὸ σῶμα καὶ ποῦ ἀρχίζει ὁ φυσικὸς κόσμος. Δεύτερον διότι θεωρεῖ ὅτι ἡ ἀνάλυσις τῆς ἐσωτερικῆς παρατηρήσεως εἶνε ὁ μόνος τρόπος ἐξετάσεως τῆς πείρας. Καὶ αὐτὴ ἡ ψυχολογία τὴν ἔχει ἤδη ἀπαρνηθῆ τὴν θεωρίαν αὐτήν, ἰδίᾳ διότι ἀποκλείει τὸ ἐσωτερικὸν συναίσθημα τῆς συμμετοχῆς εἰς ταύτην τοῦ σώματός μας. Καὶ ὅμως κανενὸς εἴδους ἐπίδρασις δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παραγκωνισθῆ κατὰ τὴν ἐξέτασιν τῶν στοιχείων τῆς πείρας.

Τὰ στοιχεῖα τῆς βεβαιότητος τὰ ἀρυόμεθα ἀπὸ τὴν γλῶσσαν, τοὺς κοινωνικοὺς θεσμοὺς καὶ τὴν πρᾶξιν. Ἡ προσήλωσις ὅμως εἰς τὰς γλωσσικὰς ἐκφράσεις παρεπλάνησε πολλάκις τοὺς φιλοσόφους· διότι καὶ ἀτελείας ἔχει ἡ γλῶσσα καὶ αἱ διὰ τῆς γλώσσης ἐκφράσεις ἐννοιῶν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀκολουθοῦν τὰς πρόοδος τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν ἐπιστημῶν.

Ἡ περιγραφικὴ γενικότης εἶνε ἡ κυριωτέρα μέθοδος τῆς φιλοσοφίας ἐν τῇ χρησιμοποιήσει τῶν ἀποδείξεών της, δηλ. ἡ φιλοσοφικὴ γενικότης ἐξαίρει ἐκεῖνα τὰ χαρακτηριστικὰ τὰ ἔχοντα διαρκῆ σπουδαιότητα παραλείπουσα τὰ δευτερεύοντα καὶ φευγαλέα τοιαῦτα. Εἰς τὴν ἐνέργειαν ταύτην ἔχομεν ἄνοδον ἐκ τοῦ καθ' ἕκαστον γεγονότος εἰς τὸ γένος. Ἡ φιλοσοφία εἶνε κατὰ ταῦτα ἡ ἄνοδος εἰς τὰς γενικότητας πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ κατανοήσωμεν τοὺς δυνατοὺς αὐτῶν συνδυασμούς. Ἡ ἀνακάλυψις νέων γενικοτήτων αὐξάνει τὴν γονιμότητα τῶν ἤδη ὑπαρχουσῶν. Εἰς ἕνα φυλοσοφικὸν σύστημα εἶνε ἀνάγκη εἰς ἑκάστην μεταφυσικὴν ἔννοια νὰ δίδεται ἡ μεγαλειτέρα δυνατὴ ἔκτασις, διότι μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξερευνηθῆ ἡ ἀληθὴς προσαρμογὴ τῶν ἰδεῶν.

Δ'. *Πολιτισμός.* — Εἰς τὸ Τέταρτον καὶ τελευταῖον μέρος ἐξετάζονται γενικαί τινες ἔννοιαι ἰδιαιτέρως χρησιμεύουσαι εἰς τὴν προώθησιν τοῦ πολιτισμοῦ, αἱ ἔννοιαι τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ ὡραίου, τοῦ ἀγαθοῦ. Τῶν σχετικῶν πρὸς τὰς ἐννοίας ταύτας κεφαλαίων εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ δοθῆ περίληψις χωρὶς νὰ ὑπάρξῃ κίνδυνος νὰ ἀποδοθοῦν ἐσφαλμένως αἱ ἰδέαι τοῦ συγγραφέως ἰδίως ἀφοῦ πρόκειται περὶ θεμάτων ὅπου προέχουσαν θέσιν καταλαμβάνουν καὶ καλλιτεχνικαὶ ἀντιλήψεις.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ἰδιότης ἡ ὁποία ἀφορᾷ μόνον τὸ φαινόμενον: ἀλήθεια δὲ εἶνε ἡ συμφωνία τοῦ φαινομένου πρὸς τὴν πραγματικότητα. Ἡ «μέθεξις» τοῦ Πλάτωνος εἶνε ἡ αὐτὴ ἔννοια, ἀλλὰ ὑπὸ γενικώτερον τύπον. Εἰς τὴν ἀνθρωπίνην πεῖραν συναντῶμεν δύο κύρια παραδείγματα σχέσεως ἀληθείας: τὰς προτάσεις (ἀρχὰς) καὶ τὰς ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἐντυπώσεις. Ἡ πρότασις εἶνε ἡ ἀφηρημένη δυνατότης μιᾶς ὡρισμένης σχέσεως ἢ δεσμοῦ ἐκδηλοῦντος ὡρισμένον τινὰ τύπον. Μία πρότασις εἶνε ὑπόθεσις περὶ πράγματός τινος. Εἶνε σπουδαιότερον αἱ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΤ. ΚΑΡΑΜΑΝΟΛΗΣ
Ε.Π.Ε.Α. ΠΕΠ ΗΠΕΙΡΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

προτάσεις (ἀρχαὶ) νὰ εἶνε ἐνδιαφέρουσαι παρὰ νὰ εἶνε ἀληθεῖς· φυσικὰ ὅμως μία ἀληθὴς πρότασις ἔχει περισσοτέρας πιθανότητας νὰ εἶνε ἐνδιαφέρουσα ἀπὸ μίαν ψευδῆ. Τὸ ἀνώτατον σημεῖον τῆς φαινομενικότητος εἶνε ἡ ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἐντύπωσις τῶν ζώντων ὀργανισμῶν τῆς γῆς. Αἱ αἰσθήσεις αἱ προερχόμεναι ἐκ τῶν λειτουργιῶν τοῦ σώματος ἐν τῷ παρελθόντι προβάλλονται ἐν τῷ χώρῳ τοῦ σημερινοῦ κόσμου. Καὶ τίθεται ἀμέσως τὸ ἐρώτημα: ἡ αἴσθησις εἶνε πράγματι ἰδιότης τοῦ ἐξωτερικοῦ χώρου; Ὁπωσδήποτε βέβαιον εἶνε ὅτι ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦμε εἶνε νὰ συμφωνῇ καὶ ἀνταποκρίνεται ἐκεῖνο ποὺ φαίνεται πρὸς τὴν πραγματικότητα. Ἔχομεν δὲ κανένα λόγον νὰ πιστεύωμεν ὅτι ὁ ἔξω κόσμος εἶνε ὅπως μᾶς τὸν παρουσιάζουν τὰ αἰσθητήριά μας ὄργανα; Ἴσως νὰ πρέπῃ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ σῶμα τοῦ ζῶντος ὀργανισμοῦ καὶ ὁ ἐξωτερικὸς κόσμος εἶνε κατὰ τοιοῦτον τρόπον συντονισμένα ὥστε ὑπὸ ὁμαλὰς περιστάσεις ἐκεῖνο ποὺ φαίνεται νὰ εἶνε σύμφωνον πρὸς τὴν φύσιν τῶν ἔξω χώρων, καὶ ἐπὶ πλέον ὅτι εἰς τὴν φύσιν ὑπάρχει τάσις πρὸς τὸν συντονισμόν, δηλαδὴ ἔρως ὠθῶν πρὸς τελειοποίησιν.

Κάλος εἶνε ἡ φυσικὴ προσαρμογὴ τῶν διαφόρων παραγόντων εἰς τι συμβεβηκὸς τῆς πείρας. Ἀλλὰ «προσαρμογὴ» προϋποθέτει σκοπὸν ὁ ὁποῖος εἶνε διττός· πρῶτον ἡ ἔλλειψις συγκρούσεων μεταξὺ τῶν διαφόρων ἐντυπώσεων τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ τὸν κατώτερον βαθμὸν τῆς ὡραιότητος καὶ δεύτερον νέαι συνθέσεις μεταξὺ τῶν ἐντυπώσεων γεννῶσαι ἀντιθέσεις προκαλούσας νέας συνθέσεις αἱ ὁποῖαι αὐξάνουν τὰ αἰσθήματα τῆς συμφωνίας τὰ φυσικὰ εἰς ἑκάστην ἐξ αὐτῶν. Οὕτω τὰ μέρη συμβάλλουν εἰς τὸ γενικὸν αἴσθημα τοῦ ὅλου τὸ ὁποῖον πάλιν βοηθεῖ τὴν ἔντασιν τοῦ αἰσθήματος τῶν μερῶν.

Ἡ τελειότης λοιπὸν τῆς ὡραιότητος εἶνε ἡ τελειότης τῆς Ἁρμονίας τῆς ὁποίας πάλιν ἡ τελειότης ἔγκειται εἰς τὴν τελειότητα τῆς ὑποκειμενικῆς μορφῆς εἰς τὰς λεπτομερείας καὶ εἰς τὴν τελικὴν σύνθεσιν. Ἀλλὰ καὶ αἱ ἀσυμφωνίαι εἶνε ἀπαραίτητοι διότι χωρὶς αὐτὰς δὲν ὑπάρχει πρόοδος· ὅταν ὑπάρχουν ἀσυμφωνίαι ἐπιζητεῖται ἀνώτερός τις τρόπος συνθέσεως ὁ ὁποῖος νὰ περιλάβῃ καὶ νὰ ἐξουδετερώσῃ ταύτας· ὅταν φθάσωμεν εἰς τὴν τελειότητα τότε παύει καὶ μαραίνεται ἡ ἔμπνευσις καὶ ἀντικαθίσταται ὑπὸ ρουτίνας ἡ ὁποία εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς καταπτώσεως. Εἶνε ἀνάγκη νὰ εὑρεθοῦν νέαι ἰδέαι, νὰ μορφωθοῦν νέα ἰδεώδη τὰ ὁποῖα θὰ ἀκολουθήσουν καὶ μεταρρυθμίσεις. Ἐκ τῶν δύο ἐννοιῶν τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ ὡραίου ἡ ἔννοια τοῦ ὡραίου εἶνε ἡ εὐρυτέρα. Τὸ κάλλος εἶνε ἡ ἐναρμόνησις μεταξὺ τῶν διαφόρων παραγόντων τῆς πείρας διὰ τὴν παραγωγὴν τῆς μεγίστης δυνατῆς ἐνεργείας: τὸ κάλλος ἄρα ἀφορᾷ τὰς ἀναμεταξύ τῶν σχέσεις τῶν διαφόρων παραγόντων τῆς πραγματικότητος, τὰς ἀναμεταξύ των σχέσεις τῶν παραγόντων τοῦ φαινομένου ὡς καὶ τὰς σχέσεις φαινομένου καὶ πραγματικότητος. Ἡ τελεολογία τοῦ Σύμπαντος ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν παραγωγὴν κάλλους. Ἡ σχέσις τῆς ἀληθείας δὲν προκαλεῖ παρὰ τῷ ἀντιλαμβανομένῳ κανένα ἰδιαίτερον τύπον ὑποκειμενικῆς μορφῆς· δηλαδὴ

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ε. ΚΑΛΛΙΓΑΣ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
Ε. ΚΑΛΛΙΓΑΣ & Σ.Π. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ἡ κρίσις ἀληθείας δὲν εἶνε καὶ κατ' ἀνάγκην ὡραία· μάλιστα δυνατὸν νὰ εἶνε καὶ τὸ ἀντίθετον. Καὶ ἀπομένει οὕτω ἡ ὡραιότης ὡς ὁ μόνος σκοπὸς ὁ ὁποῖος ὡς ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεώς του δικαιολογεῖ ἑαυτόν. Παρ' ὅλα ταῦτα εἶνε ἀνυπολόγιστος καὶ τεραστία ἡ σημασία τῆς ἀληθείας διὰ τὴν προώθησιν τοῦ ὡραίου, ἡ σχέσις τῆς ἀληθείας εἶνε ὁ ἁπλούστερος καὶ κατ' εὐθεῖαν τρόπος πρὸς πραγματοποίησιν τῆς ἁρμονίας. Καὶ ἐν τούτῳ ἔγκειται ἡ δύναμις τῆς ἀληθείας· χωρὶς τὸ κάλλος ἡ ἀλήθεια δὲν εἶνε οὔτε καλὴ οὔτε κακή: ἡ ἀλήθεια ἔχει ἀξίαν ἀκριβῶς ἐξ αἰτίας τοῦ κάλλους.

Ἡ καλλιτεχνία εἶνε ἡ σκόπιμος προσαρμογὴ τοῦ φαινομένου εἰς τὴν πραγματικότητα· ὁ σκοπὸς οὗτος εἶνε ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ κάλλος· ἅμα λείπει ἓν ἐκ τῶν δύο ὁ σκοπὸς ἐπιτυγχάνεται ἀτελῶς· ὅταν ὅμως εὑρίσκονται ἡνωμένοι καὶ οἱ δύο παράγοντες τότε ἔχομεν τελειότητα τῆς καλλιτεχνίας. Ἡ συνείδησις εἶνε ὁ παράγων τῆς πείρας ὁ ὁποῖος καθιστᾷ δυνατὴν τὴν καλλιτεχνίαν· ἀλλ' ἡ καλλιτεχνία ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὴν διαυγῆ συνείδησιν εἶνε μόνον μία εἰδικὴ περίπτωσις μιᾶς γενικωτέρας καλλιτεχνίας ἡ ὁποία εὑρίσκεται διάχυτος εἰς τὰς μὴ ἐνσυνειδήτους ἐνεργείας τῆς ἀνθρωπίνης πείρας. Ἡ οὐσία τῆς καλλιτεχνίας εἶνε νὰ εἶνε τεχνητή· ἡ τελειότης ὅμως ἔγκειται εἰς τὸ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν φύσιν χωρὶς νὰ παύῃ νὰ εἶνε καλλιτεχνία· μὲ ἄλλας λέξεις ἡ καλλιτεχνία εἶνε ἡ παιδεία τῆς φύσεως. Καὶ οὕτω, ἐν γενικωτέρᾳ σημασίᾳ, λέγομεν ὅτι ἡ καλλιτεχνία εἶνε ὁ πολιτισμός, διότι πολιτισμὸς δὲν εἶνε παρὰ ἡ ἐπιδίωξις τῆς ὅσον ἔνεστι μεγαλειτέρας τελειότητος τῆς ἁρμονίας. Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα εἶνε ὄργανον διὰ τὴν δημιουργίαν καλλιτεχνίας ἐν τῇ ζωῇ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς· ἡ ἀφετηρία λοιπὸν τῆς τόσον ἐξειλιγμένης ἀνθρωπίνης καλλιτεχνίας πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ μεταξὺ τάσεων καὶ ἐπιθυμιῶν τὰς ὁποίας γεννοῦν αἱ φυσιολογικαὶ λειτουργίαι τοῦ σώματος. Ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ καλλιτεχνία συνίστανται εἰς τὴν ἐνσυνείδητον ἐπιδίωξιν τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ κάλλους: δι' αὐτῶν ἡ πεπερασμένη συνείδησις τῆς ἀνθρωπότητος ἰδιοποιεῖται τὴν ἄπειρον γονιμότητα τῆς φύσεως.

Πλὴν τῆς ἀληθείας, τοῦ κάλλους καὶ τῆς καλλιτεχνίας ὁ συγγραφεὺς φρονεῖ ὅτι μία πεπολιτισμένη κοινωνία πρέπει νὰ ἔχῃ δύο ἀκόμη ἰδιότητας: γαλήνην, ὄχι πολιτικὴν ἀλλὰ ψυχικὴν καὶ πνεῦμα ἐξευρενητικόν, ἐπιζητοῦν τὸ νέον ἔστω καὶ ἂν ὁδηγεῖ πολλάκις εἰς περιπετείας. Ὡς τύπος τοῦ πολιτισμοῦ θεωρεῖται ὁ τῶν ἑλλήνων καὶ τῶν ῥωμαίων κατὰ τὰς καλειτέρας αὐτῶν ἐποχάς Καὶ ὅμως ὁ τρόπος οὗτος τοῦ σκέπτεσθαι ἔχει ἕνα σπουδαῖον μειονέκτημα: διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν κυττάζομεν πρὸς τὰ ὀπίσω ἐνῷ ὁ κόσμος προχωρεῖ πρὸς νέον τρόπον ζωῆς, καὶ ἀφ' ἑτέρου περιοριζόμεθα εἰς ἕνα μόνον τύπον κοινωνικῆς τελειότητος. Οἱ ἕλληνες ὅταν ἔπλαττον τὸν πολιτισμόν των δὲν ἐκύτταζαν ὀπίσω τους ἀλλὰ πάντοτε ἐμπρός των. Τὰ μεγάλα κατορθώματά των, τὰ κατορθώματα τοῦ παρελθόντος ἦσαν δι' ἐκείνους τὸ νέον, ἤτο τὸ ἀποτέλεσμα τῶν «περιπετειῶν των». Εἶνε ἀδύνατος ἡ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Π. ΠΤΣΟΣ
Ε.Υ. Δ.τη Κ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

στατικὴ διατήρησις οἱασδήποτε τελειότητος. Ἡ ἀνθρωπότης ἢ προχωρεῖ ἢ ὀπισθοδρομεῖ· ἡ ἀπόλυτος συντηρητικότης εἶνε ἀντίθετος πρὸς τὴν οὐσίαν τοῦ Σύμπαντος. Ἡ θεωρία αὕτη στηρίζεται ἐπὶ τριῶν μεταφυσικῶν ἀρχῶν. Ἡ πρώτη εἶνε ὅτι αὐτὴ ἡ οὐσία τῆς πλήρους πραγματικότητος εἶνε κἄτι ποὺ γίγνεται διαρκῶς καὶ παρέρχεται: οὐδέποτε μένει στάσιμον. Ἡ ἀντίθετος ἔννοια τοῦ στατικοῦ καὶ ἀκινήτου ὀφείλεται εἰς τὸν Πλάτωνα μὲ τὰς ὑπερκοσμίους καὶ ἀκινήτους Ἰδέας του, καὶ εἰς τὸν Ἀριστοτέλην μὲ τὴν ἀκίνητον πρωταρχικήν του οὐσίαν τὴν δεχομένην πᾶσαν ποιότητα. Ἡ δευτέρα ἀρχὴ εἶνε ὅτι κάθε πραγματικὸν συμβεβηκὸς εἶνε κατὰ τὴν ἰδίαν του φύσιν πεπερασμένον· δὲν ὑπάρχει σύνολόν τι τὸ ὁποῖον νὰ ἀποτελῇ τὴν ἁρμονίαν ὅλων τῶν δυνατῶν τελειοτήτων. Ὅ,τι πραγματοποιεῖται ἀποκλείει αὐτομάτως πᾶν ὅ,τι ἦτο δυνατὸν ἀλλὰ δὲν ἔγινε. Ὑπάρχουν συνεπῶς πολλαὶ δυναταὶ τελειότητες μὴ ἐπιδεκτικαὶ συνδυασμοῦ ἢ συνυπάρξεως, πραγματοποιούμεναι ἀπὸ διαφόρους πολιτισμούς. Ἅμα ὅμως φθάσῃ ὁ πολιτισμὸς εἰς μίαν τοιαύτην τελειότητα δὲν τοῦ εἶνε δυνατὸν νὰ παραμείνῃ ἐκεῖ στάσιμος· ἡ συνήθεια διαδέχεται τὴν δημιουργικότητα καὶ ἐπέρχεται ἡ παρακμὴ καὶ βραδεῖα κατάπτωσις, Ἐκτὸς ἐὰν δὲν ἔχουν ἐξαντληθῇ αἱ δημιουργικαὶ πηγαὶ τῆς πρωτοτυπίας καὶ ἐξ αὐτῶν διὰ μεταβολῆς ἐπέλθῃ μετάστασις εἰς ἄλλον τύπον τελειότητος. Ἡ τρίτη δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἡ ἀρχὴ τῆς ἀτομικότητος· εἶνε αὐτὴ ἡ θεωρία τῆς ἁρμονίας τὴν ὁποίαν παραβλέπει τόσον πολὺ ἡ νεωτέρα ἐποχὴ ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὴν αἰσθησιαρχίαν. Κατὰ τὸν κ. Whitehead ἡ ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἐντύπωσις παρὰ τὴν σπουδαιότητά της ὡς πρὸς τὴν συνείδησιν ἀνήκει εἰς τὸ ἐπιπόλαιον μέρος τῆς πείρας, ἐνῷ τὰ καθ' ἕκαστον πραγματικὰ γεγονότα τοῦ παρελθόντος εἶνε εἰς τὴν βάσιν τῆς ἀμέσου πείρας μας ἐν τῷ παρόντι: ἀποτελοῦν τὴν πραγματικότητα ἀπὸ τὴν ὁποίαν πηγάζει τὸ καθ' ἕκαστον συμβεβηκός, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀντλεῖ τοῦτο τὴν αἰσθηματικήν του χροιάν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀντλεῖ τὸν σκοπὸν πρὸς τὸν ὁποῖον κατευθύνει τὰς κλίσεις του. Τὰ οὕτω κληρονομικῶς μετεβιβαζόμενα εἰς ἡμᾶς καθ' ἕκαστον συμβεβηκότα κυριαρχοῦν τῆς ζωῆς μας, ἡ δὲ μεγάλη ἁρμονία εἶνε ἡ ἁρμονία τῶν αἰωνίων αὐτῶν ἀτομικοτήτων ποὺ συνέχονται ἀμοιβαίως διὰ τῆς ἑνότητος τοῦ βάθους τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει τὸ πλῆθος τῶν μὴ διακεκριμένων συμβεβηκότων τῶν ἀποτελούντων τὸ περιβάλλον μὲ τὸν ἀκαθόριστον αἰσθηματικὸν τόνον του. Τὸ φαινόμενον εἶνε δημιούργημα τῆς καλλιτεχνίας ἐξηγμένον ἐκ τῆς πρωταρχικῆς αὐτῆς πραγματικότητος, δημιούργημα τὸ ὁποῖον πρέπει εἰς τὸν παρατηροῦντα νὰ γεννᾷ τὴν ἐντύπωσιν ἀθανάτων ἀτόμων ὡς ἐκ τῆς βαθείας αἰσθηματικότητος ποὺ θὰ διεγείρει.

Παρὰ τὴν παρουσίαν τῶν ἀνωτέρω ἐξετασθέντων τεσσάρων παραγόντων εἰς τὴν πεπολιτισμένην κοινωνίαν, φαίνεται σὰν νὰ λείπῃ κἄτι· ἕνα εἶδος ἁρμονίας τῶν ἁρμονιῶν ἡ ὁποία νὰ ἀποκλείῃ ἀπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ πολιτισμοῦ τὸν ἀνήσυχον Ἐγωτισμὸν μὲ τὸν ὁποῖον πολλάκις ἐπε-

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο. ΠΕΤΣΙΟΣ
Ε.Π.Α.Ν.Ο. Τ.Π.Ι. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

διώχθησαν ἐκεῖνοι. Αὐτὴν τὴν ἁρμονίαν τῶν ἁρμονιῶν ἀποκαλεῖ ὁ συγγραφεὺς «ἠρεμίαν» (εἰρήνην) τῆς ὁποίας ἔργον εἶνε νὰ καταπραΐνῃ τὴν καταστρεπτικὴν ταραχώδη διάθεσιν καὶ νὰ συμπληροῖ τὸν πολιτισμόν. Ἡ ἠρεμία δὲν εἶνε ἀρνητικὸν στοιχεῖον, εἶνε ἐκτάκτως θετικὸν τοιοῦτον τὸ ὁποῖον ἐπιστέφει τὴν ζωὴν καὶ κίνησιν τῆς ψυχῆς· ἢ ἀκριβέστερον: διατηρεῖ τὰς πηγὰς τῆς ἐνεργείας καὶ ταυτοχρόνως κυριαρχεῖ αὐτῶν πρὸς ἀποφυγὴν παρεμβάσεων ποὺ παραλύουν τὴν ἐνέργειαν. Ἡ ἠρεμία κατὰ ταῦτα φέρει μεθ' ἑαυτῆς μίαν ὑπέρβασιν τῆς προσωπικότητος. Τὴν ἔννοιαν τῆς ἠρεμίας ἀντιλαμβανόμεθα καλλίτερον ἐὰν ἐξετάσωμεν τὴν σχέσιν αὐτῆς πρὸς τὰς τραγικὰς περιστάσεις ποὺ εἶνε συνυφασμέναι μὲ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων. Ἡ ἠρεμία κατανοεῖ τὴν τραγῳδίαν ἡ ὁποία πάντοτε ἀποκαλύπτει ἓν ἰδεῶδες διότι δεικνύει τί ἠδύνατο νὰ εἶνε καὶ δὲν εἶνε, καὶ τί δύναται νὰ εἶνε. Αὐτὸ τὸ αἴσθημα τῆς χρησιμότητος τῆς τραγῳδίας τῆς ζωῆς τὸ ἐννοεῖ ἡ ἠρεμία.

Ἡ νεότης ἀντιλαμβάνεται εὐκολώτερον τὴν ἠρεμίαν ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν ἁρμονίαν τῶν λειτουργιῶν τῆς ψυχῆς πρὸς τοὺς ἰδεώδεις σκοποὺς ποὺ κεῖνται πέραν πάσης προσωπικῆς ἱκανοποιήσεως. Ὁμοίως ἠρεμίαν γεννᾶ ἡ συμμόρφωσις πρὸς ἰδεώδη κείμενα πέραν τῶν περιωρισμένων ἀνθρωπίνων μέσων, τὰ ὁποῖα ἰδεώδη εὑρίσκομεν διατετυπωμένα εἰς τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς καὶ τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις καὶ τοὺς θρησκευτικοὺς θεσμοὺς τῶν κοινωνιῶν. Εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ἠρεμίας περιλαμβάνεται καί ἡ ἐπίτευξις τῆς ἀληθείας δηλαδὴ ἡ ἐπίτευξις ἐκείνη τῆς ἁρμονίας τῆς ὁποίας αἱ ἐσωτερικαὶ ἀμοιβαῖαι σχέσεις συνεπάγονται ἀλήθειαν.

Γενικαί τινες παρατηρήσεις ποιητικώτατα διατυπούμεναι ἐν σχέσει πρὸς τὴν τελειοποίησιν τοῦ πολιτισμοῦ κλείουν τὸ ἐκτάκτως ἐνδιαφέρον τοῦτο βιβλίον.

M. T.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΑ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

Ἕνατον Διεθνὲς συνέδριον φιλοσοφίας.

Κατ' ἀπόφασιν τοῦ διαρκοῦς συμβουλίου τοῦ συνεδρίου ἐν Πράγᾳ κατὰ τὸ 1933, τὸ προσεχὲς διεθνὲς συνέδριον τῆς φιλοσοφίας θὰ λάβει χώραν εἰς τοὺς Παρισίους κατὰ τὸ ἔτος 1937, ἀπὸ 1 μέχρι τῆς 6 Αὐγούστου, ὡρίσθη δὲ ἐπίτιμος πρόεδρος αὐτοῦ ὁ κ. Henri Bergson. Ἡ ἐπὶ τῆς ὀργανώσεως τοῦ συνεδρίου ἐπιτροπὴ ἔχει ὡς πρόεδρον τὸν κ. Émile Bréhier. Καίτοι κατὰ κανόνα τὸ διεθνὲς συνέδριον λαμβάνει χώραν ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν, οὐχ ἧττον τὸ προσεχὲς συνέδριον ὡρίσθη κατὰ ἓν ἔτος ἐνωρίτερον διὰ νὰ συμπέσῃ πρὸς τὴν 300ὴν ἐπέτειον τοῦ «Discours de la Méthode» τοῦ Descartes. Τὸ κύριον πρόβλημα, τὸ ὁποῖον θὰ τεθῇ ἐνώπιον τοῦ συνεδρίου θὰ εἶνε, ἡ ἑνότης τῆς μεθόδου εἰς τὰς διαφόρους πνευματικὰς ἐνεργείας, τὸ ὁποῖον ἦτο καὶ τὸ πρόβλημα ποὺ ἀπησχόλησε τὸν Descartes. Ὡς καταλληλότερα θέματα πρὸς ἐξέτασιν τοῦ προβλήματος τούτου ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ συνεδρίου διετύπωσε τὰ ἑξῆς: I. Ἡ σημερινὴ κατάστασις τῶν περὶ Καρτεσίου μελετῶν. II. Ἡ ἑνότης τῆς ἐπιστήμης: ἡ μέθοδος καὶ αἱ μέθοδοι. Ἱστορία τοῦ προβλήματος τούτου εἰς τὴν ἀρχαιότητα, τὸν μεσαίωνα καὶ τοὺς νεωτέρους χρόνους. III. Λογικὴ καὶ Μαθηματικά. IV. Αἰτιότης καὶ καθορισμὸς εἰς τὴν φυσικὴν καὶ τὴν βιολογίαν. Πιθανότης καὶ στατιστική. V. Αἱ σχέσεις ψυχῆς (πνεύματος) καὶ σώματος. VI. Ἀνάλυσις νοητικὴ (reflexive) καὶ ὑπερβατικότης. VII. Ἡ ἀξία, οἱ γνώμονες (ἠθικοί, κοινωνικοὶ καὶ καλαισθητικοὶ) καὶ ἡ πραγματικότης.

Αἱ παραδεδεγμέναι εἰς τὸ συνέδριον γλῶσσαι, κατὰ τὸ ἐπικρατῆσαν ἔθιμον, εἶνε ἡ γαλλική, ἡ ἰταλική, ἡ γερμανικὴ καὶ ἡ ἀγγλική. Πᾶσα ἀνακοίνωσις ἢ αἴτησις δέον νὰ ἀπευθυνθῇ πρὸς τὸν κ. É. Bréhier, professeur à la Sorbonne, 40 rue de l'Yvette, Paris.

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Π.Δ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

α) ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Rivista Internazionale di Filosofia Del Diritto.

Διευθυνομένη ὑπὸ Giorgio Del Vecchio.

Ἔτος XV. Τεῦχος V—VI.

Περιεχόμενα α) Ἄρθρα.

Giorgio Del Vecchio, Diritto e Economia.
Moritz Stockhammer, Il concetto estetico del diritto.
Manfredi Siotto-Pintor, Diritto, morale e politica nei rapporti internazionali.
Bruno Brunello, Idee sociali ed economiche nel Rousseau.

β) Σημειώσεις καὶ συζητήσεις.

Giuseppe Capograssi, Per Antonio Rosmini.
Vezio Crisafulli, Nuove publicazioni francesi sulla crisi della democrazia e il valore della libertà.

Νεκρολογίαι, περιλήψεις, ἐπιθεωρήσεις, βιβλιογραφία κτλ.

Revue Philosophique de la France et de l'Étranger.

Διευθυνομένη ὑπὸ L. Lévy-Bruhl.

Ἔτος 60. Τεύχη 9 καὶ 10.

Περιεχόμενα α) Ἄρθρα.

L. Robin, L'histoire et la legende de la philosophie.
M. Pradines, Religion et Moralité.

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

R. Hubert, Le problème moral.
F. Heinemann, Instauratio mentis.

α) Κριτικαὶ ἐπιθεωρήσεις.

A. Koyré, ἐπὶ τοῦ βιβλίου τοῦ Harry Austrin Wolfson: the philosophy of Spinoza.
M. J. Aronson, Ouvrages de Philosophie sociale aux Etats Unis.

Ἀναλύσεις, βιβλιογραφία κ.λ.π.

Ἔτος 60. Τεύχη 11 καὶ 12.

Περιεχόμενα: α) Ἄρθρα.

L. Chestow, Athènes et Jerusalem.
R. Mourgue, Une découverte scientifique: le durée bergsonienne.
L. Basso, Conscience scientifique et désintéressement.

β) Κριτικαὶ Ἐπιθεωρήσεις.

A. Gurwitsch, Phychologie du langage.
E. Wolff, La sensation, selon M. Salzi.

Ἀναλύσεις βιβλιογραφία κ.λ π.

Revue de Métaphysique et de Morale.

Ἔτος 42. Ὀκτώβριος 1935.

Περιεχόμενα: α) Ἄρθρα.

S. Alexander, Valeur et Grandeur.
R. Berthelot, L'astrobiologie et la Pensée de l'Asie.
J. J. Trillat, L'Orientation nouvelle de la Chimie.

β) Κριτικαὶ μελέται.

E. Bréhier, Descartes d'après P. Laberthonnière.
J. Hyppolite, Les travaux de Jeunesse de Hegel d'après des ouvrages récents.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ
Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

γ) Ζητήματα πρακτικά.

B. Mirkine-Guetzevich, Corporatisme et Démocratie.

Βιβλιογραφία κλπ. κλπ.

«SCIENTIA» Ὀκτώβριος 1935.

E. Doublet, L'astronomie nautique et les grandes découvertes maritimes du quinzième et du seizième siècle.
F. A. Paneth, Chemische Elemente und Urmaterie.
W. Burridge, The Rhythm of Living Tissues.
Franco Savorgnan, La popolazione dell'Europa.

Νοέμβριος 1935.

W. V. Metcalf, Significance of «Four-dimensional geometry».
F. A. Paneth, Chemisme Elemente und Urmaterie (τέλος).
Silvio Ranzi, I problemi della moderna Embriologia.
E. Angier, Les mécanismes et les faits de conscience.
Amelia Hertz, Le rôle de la Religion dans les civilisations pré-grecques.

Δεκέμβριος 1935.

W. Grotrian, Ueber die physikalische Natur der Sonnenkorona.
Silvio Ranzi, I. problemi della moderna embriologia (τέλος).
M. Prenant, Vie cellulaire et structure protoplasmique.
Josef Solterer, Reflections on Utility.

Παναγιωτίδου (Γ.), Πλάτων, 1936, Ἀθῆναι, ἐκδ. οἶκος Δημητράκου.
Enriques (F.), Signification de l'histoire de la pensée scientifique, Paris, Hermann 1934.
Rey (Abel), Les Mathematiques en Grèce au milieu du V. siecle, Paris, Hermann 1935.
Vleeschauwer (H—J de), La deduction transcendantale dans l'oeuvre de Kant, τόμ. I, Paris, Champion 1934.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΟΜΕΥΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ
Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

Jansen (Bernard), La philosophie religieuse de Kant, μετάφρ. ἐκ τοῦ γερμ. Paris, Vrin 1934.

Studies in the history of ideas, Δημοσιευόμεναι ὑπὸ τοῦ φιλοσοφικοῦ τμήματος τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κολομβίας, τόμ. III, Νέα Ὑόρκη, Τυπογρ. Πανεπ. Κολομβίας 1935.

Leon (Philip), The Ethics of Power or the Problem of Evil. London, Ge. Allen & Unwin 1935.

Covotti (Aurelio), J. Presocratici Saggi, Napoli, Rondinella Alfredo, 1934.

Christiansen (Br.), Der neue Gott. München, Felsen Verlag, 1934.

Draghicesco (D.), Vérité et révélation II. Vers une nouvelle idée de Dieu, Paris, Alcan, 1935.

Dwelshan vers (G.), L'étude de la pensée, méthodes et resultats, Paris, Téqui, 1934.

Ehrlich (W.), Grundzuge zur Rechtsmeraphysik, Halle, Niemeyer 1935.

Ey (H.), Hallucination et délire, Paris Alcan, 1934.

Farney (R.), La religion de l'empereur Julien et le mysticisme de son temps, Alcan Paris, 1934.

Fauré Frémiet, Pensée et recréation, Paris, Alcan 1935.

Foster (M. B.), The political philosophies of Platon and Hegel, Oxford, Clarendon, 1935.

Frere (H.), La morale et la moralité comme ordination de valeurs, Bruxelles, Labor.

Geymuller, Swedenborg et les phénomènes psychiques, Leroux, Paris.

Gurvitch (G.), L'experience juridique et la philosophie pluraliste du droit, Paris, Pedone, 1935.

Henry (P.), S. J. Plotin et l'occident, etc. Louvain, Spicilegium 1934.

Hunter (Jaume Serra), Dr Sentit i valor de la nova filosofia, Barcelona, 1934.

Janet (Pierre), Les debuts de l'intelligence Paris, Flammarion, 1935.

Jean (Pierre), Dieu. ou la physique? La vie et les dogmes, Paris Corréa 1935.

Jolivet (R.), L'intuition intellectuelle et le problème de la metaphysique (Archiv. de Philos. XI), Paris, Beauchesne, 1934.

Krauss (St.), Der seelische Konflikt. Psychologie und existentiale Bedeutung, Stuttgart Enke, 1933.

Lacape (R. S.), La notion de liberté et la crise du determinisme, Paris, Hermann, 1935.

Litt (Th.), Philosophie und Zeitgeist, Leipzig, Meiner, 1935.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο. ΠΕΤΣΙΟΣ
Ε.Υ.Δ της Κ.ΠΙ ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

Lombeck (C.—L.), Essay on the foundation of cognition, Copenhague, Levin et Munksgaard et Londres, Williams et Norgate 1935.
Τοῦ ἰδίου, The structure of our apprehension of reality αὐτόθι.
Τοῦ ἰδίου, Government by the principle of moral justice. αὐτόθι.
Lossky (N.—O.), Intellectual intuition of ideal being. Bull. de l'Ass. russe pour les rech. scient. à Prague N. 1, 1934.
Lubac (E.), Le cycle de l'inconscient, Paris, Alcan 1934.
Luce (A.—A.), Berkeley and Malebranche. A study on the origin of Berkeley's thought. Oxford Un. Pr.
Messer (A.), Glauben und Wissen. Geschichte einer inneren Entwicklung. München Reinhardt, 1934.
Miéville (Henri—L.), Nieztsche et la volonté de puissance, Lausanne Payot 1934.
Mitchell (sir W.), The quality of life, London 1933.
Blanché (R.), La notion de fait physique, Paris, Alcan.
Τοῦ ἰδίου, Le ralionalisme de Whewelle, αὐτόθι.
Halbwachs (M.), Les cadres sociaux de la Mémoire, αὐτόθι.
Marinesco (G.) et Kreindler (A.), Des reflexes Conditionnels. Étude de physiologie morale et pathologique, αὐτόθι.
Léofard (G.), L'intelligence et les formes exterieures du Corps. αὐτόθι.
Mondolfo (R.), L'infinito nel pensiero dei Greci. Firenze, Le Moncier 1934.
Nicolle (Ch.), La nature, Conception et morale biologiques, Paris, Alcan 1934.
Nordenholz (A.), Scientologie. Wissenschaft von der Beschaffenheit und der Tauglichkeit des Wissens. Munchen, Reinhardt, 1934.
Orestano (F.), Verità dimostrate. Saggi di filosofia critica, Napoli, Rondinella 1934.
Orman Quine (Willard van.), A system of logistic, Harward U. P. Cambridge, Mass. 1934.
Palo (Angelo Quarto di), Sintesi di un sistema filosofico, Roma, Maglione 1933.
Passage (Henri du), Morale et Capitalisme, Paris Flammarion 1935.
Piesch (Herman), Meister Eckhards Ethik, Luzern, Vita Nova, 1935.
Reichenbach (H.), Wahrscheinlichkeitslehre, Leiden, Sijthoff, 1935.
Renard (R—G.), Thomisme et Droit Social, Paris Sirey, 1934.
Schrecker (P.), G. W. Leibniz. Lettres et fragments inédits etc. Paris, Alcan 1934.
Sciacca (M.—F.), Studi sulla filosofia antica, Napoli, Perella, 1935.
Servien (Pius.), Principes d'esthétique, Paris, Boivin.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΑΠΑΣΟΦΟΣ
Ε.Υ. Δ.Π.Θ.Κ. ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006

Stella (Luigia A.), Influssi di poesia, d'arte hellenica nell'opera di Platone. Platone e il teatro greco, I, II, III, Milano, Popolo d'Italia, 1934.

Talhonets (J. de) (καὶ ὁ συνεργ.) Etudes de métaphysique et de logique, Paris. Beauchêne 1935.

Ventura (M.), La philosophie de Saadi Gaon, Paris Vrin, 1935.

Verrier (R.), Le Positivisme russe et la fondation de la Sociologie, Paris, Alcan 1934.

Whittaker (Th.), Reason. A philosophical essay with historical illustrations (Comte, Mille, Schopenhauer, Vico, Spinoza) Cambridge U. P. 1934.

Robin (L.), Platon, Paris Alcan.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΕΤΣΙΟΣ

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006